

1297 Æneste Beh. af Lovf. om Opr. af tvende Kreditf. f. Giere af mindre Landeieendomme.

1298

og jeg kan slutte mig til dette Forslag, fordi det er udgaaet fra Udvalget her i Landsstinget, og fordi jeg har en Formodning om, at flere ærede Medlemmer, som have haft nogen Betænkelse ved at gaa til det større Maximum, som er foreslaaet fra Folkethinget, dog maatte ville være tilbøjelige til at gaa med til dette Forslag, som jeg tillader mig at anbefale.

Da Ingen yderligere ønskede at udtale sig om dette Affnit, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

1) Ændringsforslag til § 4 af Larsen, Mourier-Petersen, Møller, Rosenørn og Ussing:

§ 4de Linie forandres „5,000 Kr.“ til: „2,500 Kr.“

forkastedes med 33 St. mod 9.

2) Ændringsforslag til samme Paragraf af Chr. Nielsen og S. Pedersen:

§ 4de Linie forandres „5,000 Kr.“ til: „4,000 Kr.“

vedtoges med 34 St. mod 1.

Man gik derpaa til det sidste Affnit, der omfattede Ændringsforslagene til § 2.

Breinholt: Det første Ændringsforslag, jeg har stillet til nærværende Affnit, gaar ud paa, at Taxationsomkostningerne ikke skulle udredes af Staten, men derimod af Laantagerne selv, saasnart Taxationssummen overstiger 2,500 Kr. Grunden dertil er ganske simpelt den, at uagtet det har min Sympathi, hvad jeg har viist ved Afstemningen, at Maximum gaar op til 5,000 Kr., saa er der dog en saadan Nuance tilføiede med Hensyn til dem, der besidde større Eiendomme, at der er Hvilighed for, at de selv udrede Taxationsomkostningerne, naar de iøvrigt faae

den samme Døttelse, som Lovforslaget tilføier. En hel anden Bøgt lægger jeg dog paa mit næste Ændringsforslag til samme Paragraf, og i saa Henseende vil jeg gjerne appellere til den varme Følelse, der før under Forhandlingen af et andet Affnit fik sit Udtryk fra den høitærede Ordførers Side. Jeg tror, at naar man i Virkeligheden fra Statens Side vil yde de Smaa i Samfundet en Hjælp, saa kommer det an paa, at man yder dem denne Hjælp under saadanne Former, at man kan være sikker paa, at det bliver dem en virkelig Hjælp. Nu forekommer det mig, at det er meget langt fra, at man kan være sikker paa dette. De Laan, der skulle gives, skulle jo yde 4 pSt.; efter Lovens Bestemmelser skulle disse Laan amortiseres i høist 45 Aar, altsaa behøves der $\frac{3}{4}$ pSt. Afdrag, det er $4\frac{3}{4}$ pSt. Størrelsen af Administrationsudgifterne og Bidraget til Reservefonden er det ikke muligt med nogen Visshed bestemt nu at kunne forudsige. Jeg tillod mig ved 3die Behandling af denne Sag at opstille en Sandsynlighedsberegning over Udgifterne, og jeg skal ikke komme nærmere tilbage dertil. Jeg skal kun fastholde, at det Grundlag, hvorpaa jeg støttede mig, naar urokket og vil vedblive at være urokket, men jeg tilføier, og med Glæde, at netop det, at Maximum af Taxationssummen er kommen op, vil kunne have en meget gavnlig Indflydelse paa at bringe Administrationsudgifterne ned, idet Gjennemsnittet af Laanene derved maa antages at blive ikke ubetydeligt høiere, og da et stort og et lille Laan omtrent koste det Samme at administrere, er det selvfølgelig, at den procentvise Udgift til Administrationsudgifterne derved vil bringes en Del ned; men der er dog vist neppe stor Sandsynlighed for, at den vil kunne bringes ned til een Procent. Skulde Administrationsudgifterne overstige een Procent, er Hensigten med Ændringsforslaget den, at det Overstyende i Righed med Taxationsomkostningerne skulle udredes af Staten. Sægge vi denne ene Procent til Rente og Afdrag, naae vi allerede op til $5\frac{3}{4}$ pSt. Paa den anden Side kan det ikke forudses — Loven forudsætter jo ligefrem, at det solidariske Ansvar kan komme til Anvendelse — hvor stort Bidrag der vil kræves hos